

[Bertel Dahlgaard.]

tere varsel end 2 uger. På tilsvarende måde skal opsigelsesvarslet være mindst 4, 7, 10 og 13 uger, når sådan beskæftigelse i virksomheden har strakt sig over mindst 2, 3, 4 og 5 år. Arbejdere, der har været beskæftiget som forannævnt i over 2 år, kan efter egen opsigelse kun fratræde med 2 ugers varsel.

I § 2 omhandles et andet forhold. Det er en kendt sag, at mange arbejdere, der på grund af alder, invaliditet, sygdom eller af anden årsag har mistet en del af deres arbejdsevne, kommer i en overordentlig ulykkelig stilling. De skydes til side. De stive overenskomstregler medfører også, at de skydes ind i permanent arbejdsløshed, fordi arbejdsgiveren selvfølgelig ikke er interesseret i at beskæftige dem, da deres arbejdsindsats ikke står i forhold til deres overenskomstmæssige lønning. Jeg ved godt, at der er overenskomster, som har særlige bestemmelser for disse forhold, men de er oftest for usmidige. Dette medfører så atter, at denne arbejdskraft undrages landets produktionsliv. Det er i høj grad påkrævet, at der tilvejebringes mere smidige bestemmelser både af hensyn til disse arbejdere og samfundets interesser i, at arbejdskraften ikke går til spilde.

Det forslag, jeg her forelægger, bestemmer da, at sådanne arbejdere skal kunne træffe aftale om beskæftigelse til en løn, der svarer til deres arbejdsindsats. Såfremt der ikke mellem de pågældende faglige organisationer er indgået overenskomst, der afgør løn og arbejdsbetingelser i det foreliggende tilfælde, vil betingelserne være at fastsætte ved aftale mellem arbejdere og arbejdsgivere og, såfremt vedkommende arbejder er medlem af en faglig organisation, med godkendelse af den pågældende arbejdsorganisation. Opnås der ikke enighed mellem parterne, eller organisationens godkendelse ikke foreligger, træffes endelig afgørelse af løn og arbejdsbetingelser af den faste voldgiftsret eller af en til behandling af herhenhørende spørgsmål valgt voldgiftsret.

Jeg skal anbefale også dette lovforslag til tingets velvillige behandling.

Første næstformand (Arnth Jensen): Eksemplarer af det fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om jordfordeling mellem landejendomme.

Valgt blev: *Larsen (Bjerre), Horn, Jensen (Lillering), Kjældgaard, Teichert, Aage Fogh, Skytte, Hans Hansen (Rørby), Sønderup, Erik Eriksen, Jørgen Gram, Heilesen, Øllgaard, Fibiger og Peder Jakobsen.*

Første næstformand (Arnth Jensen): Jeg skal lade punkterne 2, 5 og 6 udgå af dagsordenen.

Man gik derefter til:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 48 om navigationsundersvisningen af 28. februar 1916 med ændringer af 1. april 1919, 30. april 1921 og 1. april 1922, jfr. lovbekendtgørelse nr. 331 af 1. april 1922.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 445).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg har herved den ære for det høje folketing at anbefale forslag til lov om ændringer i lov nr. 48 om navigationsundersvisningen af 28. februar 1916 med ændringer af 1. april 1919, 30. april 1921 og 1. april 1922, jfr. lovbekendtgørelse nr. 331 af 1. april 1922.

Dette lovforslag må ses som et led i imødekommelsen af de ønsker om en økonomisk og arbejdsmæssig ligestilling med statskolernes personale, som gennem mange år har været fremsat fra bestyrere og lærere ved navigationsskolerne. Denne ligestilling blev allerede ved den i 1946 stedfundne revision af loven om statens tjenestemænd tilvejebragt, forsåvidt angår den rent lønmæssige side af sagen. Spørgsmålet om navigationslærernes undervisningspligt kunne imidlertid ikke ordnes ved tjenestemandsløven, men måtte afvente en særlig ændring af loven vedrørende navigationsundervisningen. Udover det lønmæssige har såvel handelsministeriet som lærerkorpset